

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Watermeloen

"Nou," vroeg de trage slak aan Oom Wiggily, toen ze elkaar de volgende dag op het strand tegenkwamen, "heb je nog iets van je fortuin gekregen op het feest van de vlooiën?"

"Helemaal niets," antwoordde de oude heer konijn. "Er was genoeg goud en diamanten te zien, maar de vlooiën gaven me niets."

"Misschien zijn ze het vergeten?" stelde de slak voor.

"Sommige vlooiën zijn erg vergeetachtig. Ik kende er eens eentje wiens moeder hem naar de winkel stuurde voor een pond suiker en een liter melk, en wat denk je dat hij kocht?"

"Ik weet het niet," antwoordde het konijn, nieuwsgierig.

"Hij kreeg een pond melk en een liter suiker, en de melk liep allemaal uit het papieren zakje waarin de kruidenier het had gedaan, en de suiker bleef aan de melkemmer plakken, en ze hadden een vreselijke tijd om het eruit te krijgen. Dat laat zien wat een vlo soms doet. Misschien geven ze je je fortuin als je erom vraagt."

"Dat zal ik doen de volgende keer dat ik er een tegenkom," besloot Oom Wiggily. "Maar nu moet ik verder gaan en zelf zoeken."

"Wacht even tot ik een liedje voor je zing," zei de trage slak, en hij neuriede dit liedje heel, heel langzaam:

"Als ik haast heb, kruip ik langzaam voort,
En als ik klaar ben met kruipen, zing ik een liedje kort.
Want als ik te snel zou gaan, zou ik er te snel zijn,
Hoewel ik ooit naar de maan zal klimmen, oh zo fijn.
En als ik daar dan ben, zal ik de hele lange dag slapen,
Of over de maanstralen kruipen, of in het hooi springen,
oh wat een grap."

"Ha! Hum!" riep Oom Wiggily uit. "Dat is een heel goed liedje, en ik weet zeker dat het me zal helpen mijn fortuin te vinden. Nu moet ik afscheid nemen en verder reizen."

"Als je wilt wachten, ga ik met je mee," sprak de slak.

"Maar ik denk dat je vast haast hebt, Oom Wiggily, en ik ga te langzaam voor je."

"Dat is het," zei het konijn vriendelijk, en hij gaf een grote hup die hem twee keer zo ver bracht als de slak in een week van zondagen zou kunnen reizen zonder Kerstmis mee te tellen.

Nou, het duurde niet lang voordat Oom Wiggily op de top van een heuvel kwam. Toen hij vanaf de bodem begon te klimmen, dacht hij dat er misschien goud op de top zou liggen, maar toen hij eenmaal op de top was, vond hij daar alleen een groot groen ding met strepen op.

"Ik vraag me af wat dit kan zijn?" dacht het konijn.

"Het lijkt op een honkbal, en toch is het daar te groot voor, en bovendien is het niet helemaal rond. En nogmaals, het is groen in plaats van wit, want alle

honkballen zijn wit. Ha! Ik weet wat het is. Dat moet een voetbal zijn waar de jongens mee schoppen. Ik denk dat ik er eens tegenaan ga schoppen. Misschien zit er goud in."

Dus hij maakte zich klaar om er tegenaan te schoppen, maar je weet hoe het gaat met oude heren konijnen die reuma hebben en met een kruk moeten lopen. Zodra Oom Wiggily één voet optilde – de voet waar geen reuma in zat – en toen hij op zijn kruk leunde, gleed de kruk plotseling uit, en daar ging hij ker-flumux ker-flimix in een hoop.

"Nou, dit is een mooie boel!" riep hij uit. "Ik had nooit moeten proberen tegen die groene voetbal aan te schoppen. Ik had moeten wachten tot hij rijp was."

Dus ging hij boven op de heuvel zitten en keek naar de oceaan die onder hem op het strand tuimelde en schuimde, en hij wachtte tot de groene voetbal rijp werd. En af en toe

prikte hij er met zijn kruk in om te zien of hij zacht werd, maar dat was niet het geval.

En een keer, vlak nadat hij dit had gedaan, hoorde de oude heer konijn iemand roepen:

"Mijn hemel, Oom Wiggily! Wat ben je aan het doen?"

"Wachten tot deze groene voetbal rijp wordt zodat ik er tegenaan kan schoppen," was het antwoord van het konijn.

"Oh, ho! Oh, ha!" lachte de sprinkhaan, want dat was het springende insect dat had gesproken, "dat is geen voetbal, het is een watermeloen, en vanbinnen is hij helemaal rood en zoet en sappig. Kom, als je kunt, snijd hem open, we zullen een fijn feestmaal hebben. Ik heb al een tijdje geen watermeloen meer gehad. Kun je hem snijden?"

"Oh, ik kan hem snel genoeg snijden," verklaarde het konijn. "Hier ga ik, en ik hoop dat hij er van binnen beter uitziet dan van buiten."

Dus pakte het konijn zijn mes, waarmee hij meestal zijn boterhammen smeerde, en hij maakte een gat in de watermeloen. Toen schepten Oom Wiggily en de sprinkhaan het lekkere, rode, sappige gedeelte eruit en aten het op.

En zou je het ooit geloven? Er gebeurde iets direct daarna. Ze hadden het rode watermeloen sap nog maar net van hun gezichten geveegd of er klonk een vreselijk gebrul in de struiken, en er sprong een grote zwarte beer tevoorschijn. Oh, hij was ontzettend kwaad, ja echt waar, maar wees niet bang, want ik zal hem niemand laten pijn doen. Ik laat hem eerst op mijn typemachine kauwen en dat zal zijn tanden bot maken. De beer kwam eraan, recht op de watermeloen af.

"Oh, wat kan ik doen?" riep Oom Wiggily. "Die beer zal me te pakken krijgen, maar hij zal jou geen pijn doen, meneer Sprinkhaan, omdat je zo klein bent."

"Maak je geen zorgen," zei de sprinkhaan vriendelijk.

"Ik zal een manier vinden om je te redden. Snel!

Voordat de beer je ziet, spring in de watermeloen," want je ziet, ze hadden de hele binnenkant opgegeten en de schil hol achtergelaten, net als een gele pompoen Jack-o'-lantern, met Halloween.

Oom Wiggily zag dat dit het beste was om te doen, dus sprong hij in de meloen, en toen zette de sprinkhaan het stuk dat ze hadden uitgesneden weer op zijn plaats, en je zou gewoon denken dat de meloen een hele, nieuwe was, die nooit was gesneden en waarvan de binnenkant niet was opgegeten.

Daar kwam de beer aan, snuffelend met zijn zwarte neus. Toen zag hij de sprinkhaan en vroeg hij, wantrouwend:

"Is er hier een konijn in de buurt?"

"Ik zie er geen," sprak de sprinkhaan, en hij kon ook echt niemand zien behalve de beer, omdat Oom Wiggily in de meloen zat, weet je.

"Nou, als er geen konijn is, moet ik deze watermeloen maar opeten," zei de beer, "want ik heb erg veel honger."

Nu wist de sprinkhaan dat als de beer eenmaal in de meloen zou bijten en hem zou openen, hij het konijn erin zou zien zitten. Dus wat deed de sprinkhaan anders dan de meloen een duw geven met zijn sterke achterpoten, en de meloen rolde de heuvel af, met het konijn erin, net zoals Buddy Pigg, het cavia jongetje, eens de heuvel afrolde in een kool.

Sneller en sneller rolde de meloen de heuvel af, met Oom Wiggily erin, en toen zag de beer een van de poten van het konijn uit een scheur steken.

"Oh, ho! Jullie hebben me voor de gek gehouden!" riep de beer tegen de sprinkhaan. "Nu ga ik achter die meloen aan en krijg ik het konijn ook nog!"

Dus de beer begon de heuvel af te rennen achter de meloen aan, maar zijn voet gleed uit en hij gleed omlaag, oh, zo snel, dat hij als eerste onderaan de heuvel aankwam. Daar stond hij op Oom Wiggily te wachten. Maar er gebeurde iets vreemds. De meloen raakte een steen, barstte open en het konijn vloog eruit op een hoop zacht zand. Maar de stukken meloen raakten de beer op zijn zachte en gevoelige neus, en hij dacht dat hij zeker dood was, en hij rende huilend en grommend het bos in. Dus zo is Oom Wiggily aan de beer ontsnapt, want de oude heer konijn had helemaal geen pijn van zijn val.

Toen waste hij de stukken meloen van zijn kleren en reisde hij weer verder, samen met de sprinkhaan, om zijn fortuin te zoeken.